

Riigi Teataja

Nr. 25.

22. märtsil 1929 a.

Nr. 25.

- Art. 159. Peremehta maade tarvitamise seaduse elluviimise määruse täiendamise määrus.
160. Kogukonna-, asutuste- ja erarendimaade korraldamise seaduse elluviimise määruse muutmise ja täiendamise määrus.
161. Tapaloomade hindade keskmised määrad ja nende järgi võetav riigi %-maks 1929/1930 eelarve-aasta kohta.
162. Otsus Rae ja Nehatu valla piirimuutmise asjas.
163. Määrus riigiraudteede jaamade nimekirja ja jaamadevaheliste kauguste tabelite täiendamise ja muutmise kohta.
164. Määrus seemnemüügi korralduse määruste muutmise kohta.
165. Määrused maksude võtmise kohta omavalitsuste kulude katteks Harjumaal 1929 a.

Vabariigi Valitsuse poolt 13. märtsil 1929 a. vastu võetud

159. Peremehta maade tarvitamise seaduse elluviimise määruse täiendamise määrus.

Vabariigi Valitsuse poolt 15. juunil 1927 a. vastu võetud Peremehta maade tarvitamise seaduse elluviimise määrus (RT 63 — 1927) täiendatakse järgmiselt:

§ 10. Seaduse § 3 ette nähtud tasu piiritahta jäänud poolitatud maade eest määrab kindlaks riigimaade korralduskomisjon.

Riigimaade korralduskomisjoni otsuste peale võib edasi kaevata määruse § 8 viimases lõikes ette nähtud korras.

Riigivanem A. Rei.

Põllutöominister K. Soonberg.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 13. märtsil 1929 a. vastu võetud

160. Kogukonna-, asutuste- ja erarendimaade korraldamise seaduse elluviimise määruse muutmise ja täiendamise määrus.

Alus: Kogukonna-, asutuste- ja erarendimaade korraldamise seaduse (RT 16 — 1926) § 34.

I.

Kogukonna-, asutuste- ja erarendimaade korraldamise seaduse elluviimise määruse (RT 70 — 1926) §§ 2, 3, 4, 9, 17 ja 18 muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 2. Kohalik korralduskomisjon vaatab läbi kõik temale antud palved ja otsustab — kas palve esitaja on õigustatud nõudma seaduse (seadus nr. 276 — RT 46 — 1928) §§ 1, 2 ja 3 põhjal maade korraldamist ja kui suur maaala kuuluks eraldamisele iseseisvaks maa-kohaks.

§ 3. Korraldamist soovija õiguste kindlaks tegemisel selgitab komisjon maakasutaja käes tarvitada oleva maa-ala suurust kõlvikute järgi, eluhoone omanduse õigust ning teisi seaduse §§ 2 ja 3 loetletud tingimusi.

§ 4. On maade korraldusnõudmine põhjendatud, kutsub komisjon pooled kokkuleppe saavutamisele (seaduse § 18).

§ 9. Maakasutajatele (seaduse § 1 p.p. 2 ja 3) või eramaade omanikule riiklikust maatagavarast antavad maatükid määratakse kindlaks Maareformi teostamise määruste §§ 50—51 tähendatud viisil, kuna nende maatükkide eraldamine sünnib ühes väikemaapidamise eraldamisega Maakorralduse seaduses ette nähtud korras.

§ 17. On korralduskomisjoni või maakorralduse komisjoni otsus seadusejõusse astunud ja kogukonna ning asutuste maade suhtes seaduse (RT 46 — 1928) § 20² alusel tähtajal sisseantud otsuste tühistamise nõudmised otsustatud, asutakse nende maade eraldamisele või korraldamisele Maakorralduse seaduses ette nähtud korras.

§ 18. Ühes maakoha eraldamisega sünnib ka selle määruse §§ 8 ja 9 alusel määratud riigimaa-juurdelõike ja tarbekorral ka peakoha korraldamine.

II.

Sama määrust täiendatakse §§ 2¹, 3¹ 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27 ja 28 järgmises redaktsioonis:

§ 2¹. Palved, mis esitatud seaduse (RT 46 — 1928) § 17¹ alusel, kuuluvad otsustamisele maakorralduse komisjonis määruse §§ 3—6 ja 15—16 eeskirjade järgi, kusjuures määruses ette nähtud korralduskomisjoni esimehe ülesanded vastavalt täidab maakorralduse komisjoni alaline liige.

§ 3¹. Seaduse (RT 46 — 1928) § 3 p. 2 lit. a all ette nähtud maa-alade määramisel ametnikkude ja teenijate maaga varustamiseks tuleb maakorralduse komisjonidel arvesse võtta iga alalise ametniku ja teenija kohta põllumaad mitte üle 2,5 ha ühes vastava rohumaaga.

§ 19. Juurdelõigete määramise tarvidust ja võimalust väikema- ja majapidamistele Saaremaal selgitab koha peal maakorraldaja ja seab kokku maa juurdeandmise kava Maakorralduse seaduse (RT 23 — 1926) § 22 alusel kokkukutsutaval korralduspiirkonna maavaldajate koosolekul. Kavas tähendatakse juurdelõike suurus keskmise väärtusega kõlvikute järgi ja millistest maaomandustest maa juurdeandmine tarvilik.

Maa juurdeandmisel tuleb pidada silmas järgmist:

- 1) Riigi, kogukonna ja asutuste maadest võib juurdelõigete andmiseks ära kasutada kõik nimetatud maad, välja arvatud:
 - a) maaomaniku (riik, kogukond, asutus) ametnikkude ja teenijate varus-

tamiseks, niisama loodusvarade ja jõudude ning tööstus-ettevõtete kasutamiseks tarvilikud maad, riigimaaude suhtes maksvates seadustes ja määrustes ette nähtud ulatusel;

- b) riigile, omavalitsustele ning seltskondlikkudele organisatsioonidele nende asutuste ülesannete täitmiseks tarvilikud maa-alad;
 - d) põlise tarvitamise õigusega (Maaseaduse § 15 p. a) välja antud riigimaa;
 - e) riigimetsad, mille planeerimine ei ole lubatud Maaseaduse § 23 alusel.
- 2) Eramaadest juurdelõigete määramisel võetakse aluseks:

- a) väikemaapidaja ainukasutamisel olevad maatükid ja
- b) ühiselt kasutada olevatest maadest maa-alad senise kasutamise ulatuses, kusjuures arvesse võetakse ka loomade karjatamisel ühisel kasutamisel olnud heinamaad, vastavalt nende kasutamise väärtusele karjamaana peale heinategemist. Maa kasutamise ulatus tehakse kindlaks määruse § 15 ette nähtud alustel ja arvestatakse lapimaaude kruntimisel ühiskasutusel olnud kõlvikute keskmise väärtuse järgi.

Juurdelõike suurust tuleb kõigil võimalikudel juhusel sarnaselt määrata, et maakasutajal või omanikul võimalus jääks loomi senise majapidamise ulatuses ülal pidada aasta läbi.

Kava kohta võivad asjaosalised anda kirjalikke vastulauseid maakorralduse komisjonile ühe kuu jooksul koosoleku päevast arvates.

Maa juurdeandmise otsustab maakorralduse komisjon peale eelpool tähendatud edasi-kaebamise tähtaja möödumist.

§ 20. Eraldatavatele maakohtadele juurdepääsu teede rajamisel loetakse maakorralduse piirkonnaks (Maakorralduse seaduse § 53) peakoht ja sellel asuvad eraldamisele kuuluvad rendikohad või väikemajapidamised.

§ 21. Eraldamise kavasse kantakse peale maakoha kirjelduse ja selle eraldamise aluste ka maa edaspidise kasutamise tingimused, maaomaniku õigused ja maakasutaja kohustused riigi ja maaomaniku vastu.

§ 22. Maa edaspidise kasutamise tingimused määratakse seaduse § 18 ette nähtud korras protokolleeritud kokkuleppe alusel.

Ei ole pooled koha eraldamisele kuuluvuse küsimuse otsustamisel maa kasutamise lähimate tingimuste kohta kokku leppinud, kutsub maakorraldaja, peale eraldatava maa looduses äramärkimist, pooled selles asjas kokkuleppe saavutamiseks. Ei saavuta pooled kok-

kulepet, arwab välja maakorraldaja maakoha maa, hoonete ja teiste päraldiste väärtuse ja määrab kasutamise tingimused kindlaks, käsitades Riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse (RT 54 — 1927) § 7 ja sama seaduse elluviimise määruse (RT 79 — 1927) §§ 6, 7 ja 9. Hinna määramisel loetakse eluasemeks krundid, mis rajatakse kuni 1 ha suuruses ja eluaseme kohtade rent arvatakse välja Ehituskruntide väljaandmise määruse (RT 56 — 1926 ja 83 — 1928).

§ 23. Juhtumusel kui eraldatavale maakohale riigimaa juurdeldõige antakse, kannab maakorraldaja maakoha eraldamise kavasse ka riigimaa kasutamise tingimused vastavalt Riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse ja selle seaduse elluviimise määruse eeskirjadele.

Juurdeldõike kinnistamine maaomandaja nimele sünnib ühes eraldatud maakoha kinnistamisega Maakorralduse seaduses ette nähtud korras, kusjuures Riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse (RT 54 — 1927) § 20 ette nähtud lepingut asendab maakorralduse komisjoni otsus. Ärakiri tähendatud otsusest saadetakse kinnistusejaoskonnale Põllutöoministri või tema voliniku poolt alla kirjutatud teadaande juures.

§ 24. Riigimaa juurdeldõiked antakse, kui nende kohta edasikestvaid rendilepinguid ei ole sõlmitud, maaomandaja valdamisele maakorralduse kava kinnitamisele järgnevas 1. maiks, missugusest ajast ka maa väljaostu hinna ja võla intresside tasumine algab.

§ 25. Maakoha omandamise korral määratakse kindlaks maaomaniku õigused ja maa kasutaja kohustused maaomaniku ja riigi vastu seaduse §§ 24 ja 25 nõuete kohaselt.

Tähtajalise rendi korral määratakse kokkuleppe puudumisel rendi tingimused vastavalt seaduse § 21 viimase (3) lõike nõuetele, kusjuures muud renditingimused, peale renditasu, kindlaks määratakse Maareformi teostamise määruste (RT 106 — 1927) § 94 teise lõike p. 1 ja §§ 108—123 ette nähtud alustel.

§ 26. Eraldatava maakoha võõrandamise korral kolmandatele isikutele, välja arvatud sugulus esimeses ja teises või hõimlus esimeses astmes, on peakoha omanikul ostu eesõigus kahe kuu kestel (seaduse § 27).

Juhtumusel kui peakoha omanik seda eesõigust ei tarvita, on maa kohtade suhtes, millele riigimaa juurde antud, järgneva kahe kuu kestel ostu eesõigus riigil (Riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse § 6).

§ 27. Seaduse § 23 ette nähtud maakoha hinna maakasutaja poolt tasumata osa (sea-

duse § 25) maksab riik maksu tähtajaks omaniku nimele vastavasse Eesti Panga osakonda ühes 6% intressiga.

§ 28. Kõigil juhtumustel, kus maapidaja seaduse §§ 1—2 järgi õigustatud oli maade korraldamist nõudma, kuid nende kasutamisel olevad maad tervelt või osaliselt peakohast eraldamata jäid, protokolleerib maakorraldaja kava kokkuseadmisel poolte kokkuleppe seaduse § 32 ette nähtud tasu asjus.

Ei lepi pooled tasu asjus kokku, määrab selle kindlaks (seaduse § 32) maakorraldaja vallavolikogu poolt määratud 3 erapooletu isiku hindamise alusel, teatab sellest pooltele ja esitab maakorralduse komisjonile kinnitamiseks.

Riigivanem A. Rei.

Põllutöominister K. Soonberg.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 15. märtsil 1929 a. vastu võetud

161. Tapaloomade hindade keskmised määrad ja nende järgi võetav riigi %-maks 1929/1930 eelarve-aasta kohta.

Tapaloomade pealt võetava riigi %-maksu seaduse § 2 põhjal (RT 65/66 — 1920) kinnitatakse tapaloomade hindade keskmised määrad ja nende järgi võetav riigi %-maks 1929/1930 eelarve-aasta kohta järgmiselt:

Veised, kelle eluskaal üle 650 kg	— Kr.	135.—
Pullid „ „ „ 330 „	— „	55.—
Lehmad „ „ „ 330 „	— „	45.—
Veised „ „ „ alla 330 „	— „	30.—
Vasikad	— „	15.—
Lambad, kitsed	— „	15.—
Sead, lihakaal kuni 30 kg	— „	10.—
„ „ „ 30 — 65 „	— „	35.—
„ „ „ 65 — 100 „	— „	55.—
„ „ „ 100 — 130 „	— „	80.—
„ „ „ 130 — 160 „	— „	110.—
„ „ „ 160 — 200 „	— „	130.—
„ „ „ üle 200 „	— „	160.—
Hobused	— „	30.—
Seasink	— „	7,50
Lambasink	— „	2,50

Väljamaalt sisse toodud:

Sulatamata loomarasv kg	— „	0,50
Vorsti kg	— „	1.—
Toore seapeki kg	— „	1,50

Selle järgi võetakse riigi %-maksu tapaloomade pealt 1929/1930 eelarve-aastal järgmiselt:

Veised, eluskaal üle 650 kg	— Kr.	2,70
Pullid „ „ 330 „	— „	1,10

Lehmad, eluskaal üle 330 kg	—	Kr.	0,90
Veised „ alla 330 „	—	„	0,60
Vasikad	—	„	0,15
Lambad, kitsed	—	„	0,15
Sead, lihakaal kuni 30 kg	—	„	0,20
„ „ 30—65 „	—	„	0,70
„ „ 65—100 „	—	„	1,10
„ „ 100—130 „	—	„	1,60
„ „ 130—160 „	—	„	2,20
„ „ 160—200 „	—	„	2,60
„ „ üle 200 „	—	„	3,20
Hobuste pealt	—	„	0,60
Hobuste veerandi (liha) pealt	—	„	0,15
Veiseliha veerandi pealt üle 80 kg	—	„	0,70
„ „ „ „ 40 „	—	„	0,25
„ „ „ „ alla 40 „	—	„	0,15
Seasingi pealt	—	„	0,15
Lambasingi pealt	—	„	0,05
Väljamaalt sisse toodud:			
Sulatamata loomarasva kg pealt	—	„	0,01
Vorsti kg pealt	—	„	0,02
Toore seapeki kg pealt	—	„	0,03

See määrus hakkab maksma 1. aprillist 1929 a., mis ajast kaotab maksvuse Vabariigi Valitsuse määrus 3. aprillist 1928 a. (RT 31 — 1928).

Riigivanem A. Rei.

Põllutöominister K. Soonberg.

Riigisekretär K. Terras.

162. Siseministri 11. märtsi 1929 a. otsus Rae ja Nehatu valdade piirimuutmise asjas.

Alus: Eesti ajutise omavalitsuse 30. märtsi 1917 a. seaduse teostamise määruse 22. juunist 1917 a. (VSKK 1917 a. nr. 173 art 953) V osa § 1.

Kinnitan Harju maavolikogu 29. detsembri 1928 a. otsuse (prot. nr. 4 p. 8) Rae ja Nehatu valdade piirimuutmise asjas. Selle otsuse järgi eraldada Rae vallast ja liita Nehatu vallaga 1. aprilliks 1929 a. Loo nr. 38 talu, maa-alaga 65 hektaari, hinnatud maksustamiseks 0,75 atra, ühes seadustes ettenähtud kõigi üldiste avalikkude õiguste ja kohustega selle maa-ala ja seal asuvate elanikkude suhtes.

Siseminister T. Kalbus.

Administratiiv-osakonna direktor E. Dolf.

163. Teedeministeeriumi määrus riigiraudteede jaamade nimekirja ja jaamadevaheliste kauguste tabelite täiendamise ja muutmise kohta.

Alus: Üldise raudtee seaduse art. 3 (Seaduste kogu XII köide I jagu).

I.

Riigiraudteede jaamade nimekirja ja jaamadevaheliste kauguste tabelid (üldise kaubaveo tariifi nr. 66 IV osa, RT 100 — 1928) täiendatakse ja muudetakse järgmiselt:

1) Lugeda avatuks Valga-Mõniste liinil Mõniste ja Hargla vahel uus peatuskoht „Saru“ mittetariifjaamana reisijate veoks, pileтите müügiga rongis.

Selle põhjal täiendatakse jaamade nimekirja nimetusega „Saru — MrR — VIII — 6a“ ja kaugustabelit VIII uue järjekorranumbriga „6a — Saru — MrR“ (kaugusi näitamata).

2) „Laatre“ jaam lugeda avatuks tariifjaamana reisijate veoks ja mittetariifjaamana pagasi vastuvõtmiseks ja väljaandmiseks peatuskohtade kohta maksva teedeministeeriumi määruse nr. 5438 — 26 kohaselt.

Selle põhjal jaamade nimekirjas ja kaugustabelis VI (järjekorra nr. 16) „Laatre“ jaama nimetuse järel kustutatakse „Mr“ ja asemele kirjutatakse „Tr“.

Kaugustabel VI täiendatakse järgmiste kaugustega:

Laatre — Lelle	120 km
„ — Kärü	111 „
„ — Kolu	102 „
„ — Türi	94 „
„ — Kärevere	83 „
„ — Ollepa	77 „
„ — Võhma	72 „
„ — Olustvere	63 „
„ — Sürgavere	54 „
„ — Viljandi	41 „
„ — Sinialliku	36 „
„ — Loodi	31 „
„ — Öisu	20 „
„ — Halliste	16 „
„ — Abja	8 „
„ — Mõisaküla	4 „
„ — Mõisaküla-riigipiir	6 „
„ — Riisselja (Mõisaküla kaudu)	30 „
„ — Valga	93 „
„ — Liiva	185 „

II.

Käesolev määrus hakkab maksma 20. märtsil 1929 a.

Tallinnas, 16. märtsil 1929 a. Nr. 3475.

Teedeminister Osk. Köster.

Riigiraudteede peadirektor J. Raudsep.

164. Põllutööministeeriumi määrus seemnemüügi korralduse määruste muutmise kohta.

Seemnemüügi korralduse määruse (RT 73 — 1928) § 21 juurde lisana kuuluvast tabelist nr. 2 osa A jaotus I p.p. la, 3a, 4a, 5a, jaotus II p. 8 lit. d ja jaotus IV p.p. 16, 17, 19, 21 ja 22 muudetakse ja pannakse maksma ajutiselt kuni 15. juulini 1929 a. järgmises redaktsioonis:

Tabel nr. 2.

Külviseemnete puhtuse, idanevuse ning külviväärtuse alammäärad protsentides.

Seemnete rühmitused ja nimetused	Väljamaadelt sisseveetavatel			Kodumaal kasvatatutel ja sisemaal müüdavatel		
	Puhtus	Idanevus	Külviväärtus	Puhtus	Idanevus	Külviväärtus
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
	%	%	%	%	%	%
A.						
I. Teraviljad:						
1a. Rukis (<i>Secale cereale</i>)		muutmata		92	85	78,20
3a. Suvinisu (<i>Trit. vulgare aestivum</i>)	98	94	92,10	92	76	69,90
4a. Oder (<i>Hord. vulg. et H. distichum</i>)	96	94	90,20	90	76	68,40
5a. Kaer (<i>Avena sativa</i>)	96	94	90,20	90	76	68,40
II. Kiutaimed:						
8. Lina (<i>Linum usitatissimum</i> L.)						
d) harilik turukaup		muutmata		92	74	68,10
IV. Liblikõielised:						
16. Põldhernes (<i>Pisum sativ.</i>)		muutmata		87	85	73,90
17. Pelusk (<i>Pisum arvense</i>)		muutmata		87	76	66,10
19. Vikid (<i>Vicia sativa</i> V. villosa)		muutmata		87	76	66,10
21. Punane ristikehein (<i>Trifolium pratense</i>)		muutmata		80	70	56,00
22. Rootsi ristikehein (<i>Trif. hybridum</i>)	95	80	76,00	80	68	54,40

Põllutööminister K. Soonberg.

Põllumajanduse peavalitsuse direktor Allmann.

Harju maavolikogu poolt 29. detsembril 1928 a. vastu võetud

165. Määrused maksude võtmise kohta omavalitsuste kulude katteks Harjumaal 1929 aastal.

Alus: Ajutine seadus valla- ja maakonnaomavalitsuste sissetulekute, väljaminekute, eelarvete ja aruannete kohta (RT 18/19 — 1920, seadus nr. 83, ja RT 3 — 1921, seadus nr. 19).

I. Maks tööstus- ja kaubandusettevõtete äritunnistuste pealt.

§ 1. Väljaspool linnade ja alevite piire asuvad tööstus- ja kaubandusettevõtted on kohustatud äritunnistuste saamisel maksma

maakonna heaks Eesti Panga osakonda maa-avalitsuse arvele lisaks riigi-põhiarimaksu summale 50% sellest summast.

II. Maks jahipidamise ja laskeriistade lubade pealt.

§ 1. Iga väljaantava jahiloa pealt, välja arvatud Põllumajandusseaduse § 329 ette nähtud load, võetakse maakonna heaks maksu 5 krooni.

§ 2. Maakonna elanikkudele väljaantavate laskeriistalubade pealt võetakse maakonna heaks maksu 50 senti igalt loalt.

§ 3. Maks jahipidamise ja laskeriistade lubade pealt nõutakse sisse lubade väljaandmisel.

III. Maks autode, mootorjalgrataste ja mootorpaatide pealt.

§ 1. Väljaspool linnade ja alevite piire olevate sõidu- ning veoautode, mootorrataste ja reisijate veoks tarvitataivate mootorpaatide pealt võetakse maakonna heaks maksu sõidu-aasta eest:

a) sõiduauto iga hobusejõu pealt 8 krooni, kuid mitte alla 50 krooni ja mitte üle 120 krooni autolt;

b) veoauto iga tonni pealt 40 krooni;

d) mootorratta iga hobusejõu pealt 8 krooni;

e) reisijate veoks tarvitataiva mootorpaadi iga hobusejõu pealt 2 krooni.

§ 2. Maks tuleb tasuda:

a) autode ja mootorrataste pealt — 1. maiks,

b) mootorpaatide pealt — 1. juuniks.

Need tähtpäevad loetakse ühtlasi sõidu-aasta alguseks, milleni on maksvad eelmise aasta sõiduload, sõidunumbrid ja maksukorraldus.

§ 3. Tähtjaks tasumata jäänud maksusummade pealt võetakse trahviraha: esimesel kuul 25%, teisel kuul 50% ja alates kolmandast kuust 100% maksusummast. Selle juures ei nõuta trahviraha sõidukitelt, mis enne maksu tasumist tarvitusel ei olnud, kui nende mittetarvitamise kohta esitatakse vallavalitsuse, politsei või muu usaldusväärne tõendus.

§ 4. Pärast maksutähtaega muretsetud sõidukite pealt võetakse maksu proportsionaalselt aastamaksu summale, arvates maksuobjekti omandamise kuust. Maks tuleb tasuda kuu aja jooksul pärast maksuobjekti muretsemist. Selleks tähtjaks mittetasumise korral võetakse trahvi § 3 tähendatud alustel.

§ 5. Proovisõitudeks või mõneks muuks ajutiseks tarvituseks võib maavalitsus välja anda autodele ja mootorratastele kuni 7 päevaks ajutisi sõidulubasid ja sõidunumbreid maksu eest 1 kroon päevas, mis ette ära tasutakse. Tähtja möödumisel peavad olema need load ja numbrid maavalitsusse tagasi toodud. Määratud ajaks tagasi toomata ajutiste sõidulubade ja sõidunumbrite pealt võetakse iga viivitusepäeva eest 2 krooni, missugust maksu võib vastuvaidlemata korras sisse nõuda.

IV. Suvitus- (sesongi-) maks.

§ 1. Seaduslikus korras tervishoidliku kaitse alla võetud suvituskohades väljaspool linnade ja alevite piire võetakse suvitussolude parandamise otstarbeks suvitussmaksu isikutelt ja perekondadelt, kes suvituskoha piirkonda aja jooksul 15. aprillist kuni 15. septembrini ajutiseks elama asuvad:

a) üksikutelt isikutelt — 2 krooni,

b) perekondadelt — iga liikme pealt 1,5 krooni,

d) isikutelt ja perekondadelt, kes suvituskohas üle 14 päeva ei viibi, — nende normide poolest suuruses.

§ 2. Suvitussmaksust on vabad:

a) sissesõitjad ametlike ülesannete täitmise otstarbel, b) mustatöölisel ja teenijal, d) lapsed alla 10 aasta, e) isikud ja perekonnad, kes suvituskohas üle 5 päeva ei viibi, f) isikud ja perekonnad, kellel suvituskoha piirkonnas on mingisugune alaline ettevõtte (talu, tööstus, kauplus j.n.e.).

§ 3. Suvitussmaks tasutakse vallavalitsuse kaudu, isikute sissekirjutamisel. Varjatud või puudulikult tasutud maks või selle osa nõutakse sisse vastuvaidlemata korras kahekordses suuruses.

§ 4. Suvitussmaksu sissenõudmise vahetluse tasuks määratakse 20% sellest maksust vastavaile vallavalitsustele.

V. Lõbustusemaks.

§ 1. Lõbustusemaksu maakonna heaks võetakse kõikide avalikkude maksuliste pidustuste pealt, mis maakonnas väljaspool linnade ja alevite piire toime pannakse, järgmisel määral:

a) äriliste ettevõtete (kino, tsirkuse j.n.e.) poolt korraldatavate ja igasuguste isiklikuks tuluks toime pandavate pidude, lõbustuste ja ettekannete pealt — 30% pileтите hinnast;

b) maakonnas väljaspool linnade ja alevite piire asuvate haridus-, karskus- ja raamatukoguseliste, kaitseliidu ja tuletõrje organisatsioonide ja Harjumaa koguduste poolt korraldatavate pidude, lõbustuste ja ettekannete pealt — 10% pileтите hinnast;

d) kõigi muude pidude, lõbustuste ja ettekannete pealt — 20% pileтите hinnast.

§ 2. Maavalitsusel on õigus sellekohaste palvete puhul kontserte ja teatrietendusi ning heategevaks ja hariduslikuks otstarbeks korraldatavaid kui ka kõiki kaitseliidu pidusid ja etendusi maakonna heaks võetavast lõbustusemaksust vabastada või maksu vähendada.

§ 3. Koolide hoolekogude poolt toime pandavad peod on lõbustusemaksust vabad.

§ 4. Lõbustusemaksu alla kuuluvate pidude ja ettekannete korraldajad on kohustatud vähemalt 2 päeva enne pidu või ettekande toimepanemist pääsetähed (piletid) maavalitsuses või maavalitsuse kohapealsete volinikute juures registreerima ja tembeldama ning lõbustusemaksu kõikide pileтите pealt täiel määral ära tasuma.

Registreerimata ja tembeldamata pileteid ei või pidu kassaruumis ega eelmüügil pidada.

Märkus. Ühes maakonna heaks võetava lõbustusemaksuga nõutakse sisse ka E. Punase Risti ja E. kultuurkapitali maks.

§ 5. Piletid pidustustele, lõbustustele ja ettekannetele pääsemiseks peavad olema raamatutesse köidetud ja koosnema kontsust, piletist ja kontramargist. Piletil ja kontsul peab ära tähendatud olema pidustuste toimepanija nimetus, pidustuse aeg (aasta ja kuupäev), pileti hind ja järjekorranumber.

§ 6. Müümata jäänud piletite pealt ettemaksetud lõbustusemaks maksetakse pidu registreerija poolt tagasi, kui temale on esitatud piletite kontsund ühes ülejäänud piletitega kahe nädala jooksul, arvates pidu toimepanemise päevast.

Märkus. Müümata piletiteks loetakse ainult need, mis kontsude küljest lahti rebimata.

§ 7. Lõbustusemaksu tasumise üle antakse pidu toimepanijale kviitung.

§ 8. Maakonna lõbustusemaksu kontrolöridel on õigus peale politsei võimude vabalt maksulistele lõbustustele pääseda ja piletite kontrollimist kassa- ning lõbustuseruumides ette võtta. Lõbustuste toimepanijad või nende asemikud on kohustatud kontrolöridele kõiki nende ametikohuste täitmise juures tarvisminevaid teateid andma ja nõuetavaid tõendusid esitama.

§ 9. Kontrolöri või politsei poolt kassaruumis leitud registreerimata ja tembeldamata piletite pealt nõutakse lõbustusemaks sisse kahekordses suuruses 30% alusel, selle juures piletite pealt, mille hind märkimata, — kõige kõrgema piletihinna järgi.

Samuti on kohustatud pidu toimepanija kahekordses suuruses 30% alusel lõbustusemaksu tasuma kõrgemahinnalise pileti järgi nende isikute pealt, keda leitakse lõbustuseruumis ilma piletita või tembeldamata piletitega.

Pidutegelased ja muud maksuta pidule lastud isikud peavad olema varustatud sellekohaste nimeliste kaartidega või nähtaval kohal kantavate eriliste tegelasmärkidega.

§ 10. Selle määruse rikkujad võetakse R. n. s. § 29 põhjal vastutusele ja tasumatajäänud lõbustusemaks nõutakse pidude, lõbustuste või ettekannete toimepanijailt 30% alusel kahekordses suuruses sisse.

VI. Laada- ja turuplatsimaks.

§ 1. Laada- ja turuplatside eest väljaspool linnade ja alevite piire võetakse maksu alljärgnevalt:

A. Laadamaks.

§ 2. Kauplustelt — müügikoha iga ruutmeetri või selle osa pealt 40 senti.

§ 3. Maasoleva kasti või korvi pealt — 30 senti.

§ 4. Koormaviisi müüjatelt, kauba väärtuse järele, 20 senti iga 10 krooni pealt, kuid mitte üle 1 kr. 50 sendi ühe koorma pealt.

§ 5. Põllutööriistade ja otsekohe põllutöösse puutuvate ainete müüjatelt, kui müügikohaks ei veoriista ega mingisugust ehitust ei tarvitata, — kauba väärtuse järele, 20 senti iga 10 krooni pealt, kuid mitte üle 40 sendi ühe ruutmeetri pealt.

Märkus 1. Kõik põllumajapidamise, karja- ja aiasaadused, mis nende valmistajate poolt müügile tuuakse ja nende eneste poolt müüakse, on laadamaksust vabad.

Märkus 2. §§ 4 ja 5 tähendatud kaubaväärtuse poolikud kümned kroonid arvatakse maksu võtmisel terveteks.

§ 6. Laadalõbustustelt: karussellidelt, pagaganidelt j.n.e. iga tarvitatava ruutmeetri pealt — 80 senti.

§ 7. Laadal töötavatel päevapiltnikkudel — 75 senti.

B. Turuplatsimaks.

§ 8. Iga vabalt kaupleja koorma pealt — 50 senti.

§ 9. Maasoleva kasti või käsivankri pealt — 25 senti.

§ 10. Platsi pealt müüjatelt iga terve või pooliku ruutmeetri pealt — 10 senti.

Märkus 1. Laada- ja turuplatsimaksu hulka ei arvata müüjate käes tarvitada olevate poodide, laudade ja muu sisseseade üüri.

Märkus 2. Kõik põllumajapidamise, karja- ja aiasaadused, mis nende valmistajate poolt müügile tuuakse ja nende eneste poolt müüakse, on turuplatsimaksust vabad.

D. Laada- ja turuplatsimaksu sissenõudmise kord ja jaotamine.

§ 11. Laada piirkonnaks tunnistatakse maaala ühe kilomeetri raadiusega.

§ 12. Kohalikule vallavolikogule antakse luba oma äranägemise järele laada piirkonda kas üldiselt või üksikute teede kohta kuni poole kilomeetri peale lühendada.

§ 13. Igaüks, kes müügi otstarbel laada piirkonda ilmub või seal koormalt või platsi pealt soovib kaupa müüa, on kohustatud oma laadamaksu kohaliku vallavalitsuse esindajale ära maksma, kes temale selle kohta kviitungi annab.

§ 14. Kaubamüüja on kohustatud laada piirkonnas viibides igal maa- või vallavalitsuse esindaja esimesel nõudmisel viimasele laadamaksu kviitungi näitama.

§ 15. Kohalikul vallavolikogul on õigus turuplatsi piirkonda ära määrata, kusjuures selle kõige pikem raadius kilomeeter võib olla.

§ 16. Kaubamüüjatelt, kes laada- ja turuplatsimaksu maksmata jätavad või seda maks-
mast tõrguvad, nõutakse tasumatajäänud maks vastuvaidlemata korras sisse ühes 2% viivituserahaga kuus.

§ 17. Laadamaksust läheb 40% maakonna ja 60% valdade heaks.

§ 18. Turuplatsimaks läheb kogusummas vastava vallaomavalitsuse heaks, kelle peal lasub platsi korrashoiu kohustus.

19. Laadamaksu kviitungite valmistamise kulud kannab maavalitsus, muud kulud aga vallavalitsus.

VII. Üldmäärus.

§ 1. Maavalitsusel on õigus eelolevate määruste käsitamiseks selgitavaid juhtnööre anda.

Harju maavalitsuse esimees Rud. Kuris.

Sekretär M. Kruusimaa.